

MAINŲ DALYVIAI – APIE PROJEKTĄ

Žiūriu į kalendorių, jau du mėnesiai prabėgo... O, rodos, dar vakar iš Karmėlavos ją parsivežėm, visą persigandusią ir išbalusią iš jaudulio. Claudia jos vardas. Vardas, kurio nepamiršiu niekada, kaip ji pati sako, "Friends for life". Šis laikas praleistas kartu, jau dabar galiu drąsiai teigti, kad yra nuostabus ir nebuvo nė akimirkos, kad galvočiau kitaip! Nebuvo nė karto, kad galvočiau kodėl aš čia dalyvauju, kokią klaidą aš darau... O su kiekviena diena pozityvumo kreivė tik kyla, auga ir vis nesustoja! Savaime suprantama, mano Draugė iš didžiosios raidės irgi svariai prisidėjo prie šios nuomonės sudarymo. Nebeįsivaizduoju dienos be jos, ji, tarsi, šeimos narė, o gal ir dar svarbesnė, dar neatsibodus per 17 metų :D.

Dažniausiai mes laiką leidžiam kartu, su mano draugais, į subtilybes, deja, per daug nesileisim, nes nelabai gražu būtų... Tačiau kartais tenka būti ir atskirai, ir palydėt ją iki autobuso stotelės - susitinka tik su panelėm, neva jokių vaikinių...

Kalbant apie mano ispanės integravimąsi į mūsų šalies kultūrą ir kasdienį gyvenimą, kaip bebūtų keista, galiu pasakyt tik teigiamus pastebėjimus. Ji puikiai perprato mano bendraamžių bendravimo stilių, pasirodo jis ne taip jau ir skiriasi nuo ispaniškojo. Ji pramoko lietuvių kalbos, išmoko pagrindines frazes, žodžių, kurių galbūt ir neprireiks Ispanijoje, bet čia ir dabar daugeliui kelia šypsena ir pagarbą! O aš būdamas tinginys, nors ir labai gaila, bet gramatikos išmokau itin mažai, tačiau ausis jau pripratus prie ispaniško (Galicijos) akcento ir daugumą jos pokalbių jau suprantu!

"Priimti visai nepažįstamą žmogų, tuo labiau iš kitos šalies, kai skiriasi tarpusavio kultūra ir pasaulio suvokimas yra sunku" - mano daugelis, tačiau aš sakau kategorišką ne! Mano atveju priimti šį žmogų atvykusį iš už daugiau nei 3000 km buvo itin lengva! Viskas vyko taip sklandžiai ir natūraliai, kad net nepajautėm, kaip ji tapo tikra šeimos nare. Tai pat kiekvienai priimančiai šeimai tai turėtų būti lyg išbandymas, juk tuos tris mėnesius visos šeimos gyvenimas tampa priklausomas nuo vieno asmens – atvykusio užsieniečio, bet ir vėl, jau net ir skamba banaliai, viskas "smooth", kaip sako amerikiečiai. Savaime suprantama visi planai daromi atsižvelgiant į Claudia: ji niekada negali likti viena namuose, reikia palydėti į mokyklą, o po to ir atgal į namus, reikia rūpintis, kad jai nebūtų nuobodu, kad aplankytų kuo daugiau įdomių Lietuvos vietų, kad nesijaustų nemaloniai, pasirūpinti pramogomis, bei apginti nuo draugų, kurie tik ir taikosi kaip išsijuokti iš vargšės užsienietės, viskas, suprantama, yra juokų forma ☺... Kartais tai tiesiog pradeda erzinti, tačiau tas susierzinimas malonus, šie smulkūs rūpesčiai nekelia jokių nepatogumų.

Kaip jau supratote, ši mainų programa turi daug daugiau plusų, nei minusų. Tikriausiai vienintelis minusas - tai šiek tiek (daug) suprastėjas mokymasis, bet būkim atviri, kuris iš mūsų persistengtų mokydamasis vienuoliktoje klasėje, net ir nedalyvaudamas mainų programoje ☺ O štai mainų programos metu suteikiama neeilinė galimybė pažinti kitos šalies kultūrą ir tapti tolerantiškesniu žmogumi, patirti daug džiugių akimirkų ir susirasti "Friends for life". Žinau, kad po šių trijų mėnesių, bus labai sunku atsisveikinti su Claudia, nors ir žinant, kad po mėnesio vėl susitiksi. Tas 30 dienų braukysiu kalendoriuje ir skaičiuosiu minutes iki skrydžio į Santiago de Compostela...

Trumpai tariant rekomenduoju nedvejot kas bus, ar ko nebus ir sudalyvaut mainų programoje, juk gi YOLO :D ...

Mainų programa turi daug gerų pusių tiek priimančiai šeimai, tiek atvykusiam svečiui. Svečias iš Ispanijos kartu gyvena jau beveik du mėnesius ir per juos tikrai daug išmoko, ir daug pamatė. Kalbėjimas užsienio kalba tampa privalomu kiekvienoje situacijoje, kai svečias kartu, todėl tai stipriai pakeičia kalbos įgūdžius į gerąją pusę. Kartu išsiaiškiname nežinomus žodžius. Taip pat kartu mokomės ne tik anglų, bet ir ispanų bei lietuvių kalbos, mokindamos viena kitą. Dabar daug keliaujame, norėdami aprodyti svečiui kuo daugiau įdomių ir lankytinų vietų, todėl kartu patiriame daug smagių akimirku ir pamatome daug vietų, o tai gerai ne tik svečiui, bet ir man, šios šalies pilietei, nes kaskart sužinau daug naujo apie vietas, pamatau tai, ko dar nemačiau savo šalyje. Smagiausia yra tai, kad svečias yra kaip šeimos narys, tai lyg sesė su kuria: žiūrime filmus, dainuojame, klausomės muzikos, kuriame istorijas, viena kitai išsipasakojame ir patariame - ji yra tokia panaši į mane. Nejaučiu diskomforto ar noro, kad baigtųsi projektas. Kartu važiuojame namo, susitinkame su draugais, todėl tai tikrai linksmiau tiek man, tiek mano draugams, jie taip pat domisi ispanų kultūra, tradicijomis, požiūriu kaip ir aš, taigi, tai visapusiškai naudinga. Turiu antroją brolių, kuris šiais metais pradėjo mokytis anglų kalbos, todėl praktikuojasi su mumis ir mokykloje jį visada mokytoja giria už geriausias anglų kalbos žinias. Žodžiu, nors iš pradžių buvo baimė, jog nebus taip, kaip tikimasi, bet dabar net nenoriu pagalvoti, kad ji už mėnesio išvažiuos. Jeigu reikėtų iš naujo pasirinkti, ar dalyvauti atrankoje į mainų programą, net nedvejodama pretenduočiau, nes tai tikrai didelė patirtis ir visiško savarankiškumo plėtojimas.

Akvilė Abramavičiūtė, 10 a

Praėjo beveik du mėnesiai. Nors pas mane niekas neatvyko, bet nesijaučiu neįtrauktas į projektą. Kiekvieną dieną susitinku su projekto dalyviais. Su visais iš jų esu susipažinęs ir susidraugavęs. Susitikę linksmi, laisvai pabendraujam, nesijaučia susivaržymo tiek iš jų, tiek iš mano pusės. Kartais aptariam ir rimtesnius dalykus, pavyzdžiui, apie mano draugą ispaną Angel, apie gyvenimo sąlygas Mondonedo miestelyje ir t.t. Taip pat linksmi laiką praleidžiame už mokyklos ribų. Planuoju dalyvės kur nors nusivežti – turiu porą idėjų, šiuo metu jas bandau suderinti, surinkti būtiną informaciją. Ketvirtadieniais lankau ispanų kalbos pamokas, per kurias taip pat sutinku tiek ispanes, tiek jų globėjus. Pamokos praleidžiamos naudingai bei nuotaikingai. Per jas sužinau ne tik apie ispanų kalbą, bet ir Galiciją. Pačio projekto metu pasisėmiau daug patirties. Tobulėjo anglų kalba, pagausėjo žinių apie švietimo įstaigų veiką kitose šalyse, susidraugavau su naujais žmonėmis, gavau žinių, kaip geriau bendrauti su svetimšaliais, pažinau dalį kitų šalių kultūros. Projektas dar neįsipusėjo, o jau tiek daug sužinojau. Negaliu net įsivaizduoti, kiek daug naujos patirties įgausiu baigęs dalyvauti mainų programoje. Visiškai nesigailiu savo pasirinkimu ir laikiu, kas vyks toliau.

Emilis Valentinaitis, 11 B

Norėčiau pasidalinti patirtimi, kurią gavau dalyvaudama Comenius projekte. Comenius individualaus mokinių mobilumo veikloje panorau dalyvauti dėl naujos patirties bei išpūdžių. Tačiau buvau maloniai nustebinta, nes gavau daug daugiau nei tikėjau. Visų pirma, norėčiau pabrėžti, jog šis projektas pagerino mano šnekamąją anglų kalbą. Kalbėti užsienio kalba man tapo lyg dar vienas įprotis. Į mano namus atvykusi ispanė su džiaugsmu man padėjo mokytis ispanų kalbos, kuri jos dėka labai patobulėjo. Išmokau labiau prisitaikyti prie kito žmogaus, kitokios kultūros bei mąstymo, asmenybes dabar priimu daug lengviau nei prieš tai, nes tik šio projekto dėka supratau, kaip smarkiai skiriasi skirtingų šalių žmonės. Tačiau taip pat suvokiau, kad negalime tų skirtumų smerkti, tai yra natūralus reiškiny, atspindintis savitą kultūrą. Džiaugiuosi, kad susiradau naują draugę, su kuria viliuosi nemutraukti ryšių. Supratau, ką reiškia beveik visą savo laiką leisti su vienu žmogum. Ne visada tai yra lengva, dažniausiai išsiskiria nuomonės net dėl mažyčių smulkmenų, tačiau tai nepaprastai ugdo kantrybę, pakantumą kitam. Supažindinau savo viešnią su lietuvių kultūra ir dėjau (ir vis dar dedu) pastangas, kad jai čia patiktų. Džiaugiuosi, kad išmokau prisitaikyti. Ši patirtis tikrai patobulino mano asmenybę. Dabar laikiu naujos, tikiuosi ne mažiau vertingos patirties, per tris mainų mėnesius Ispanijoje. Tikiuosi praplėsti savo pasaulėžiūrą, susirasti naujų draugų, pramokti ispaniškai, teigiamai reprezentuoti savo šalį.

Gailė Jaruševičiūtė, 10 a

Praeitą pavasarį mokykloje pasklido žinia, jog yra galimybė dalyvauti Comenius mainų projekte. Nepuoselėdama didelių vilčių, užpildžiau anketą ir po poros savaitžių sužinojau, kad priimsiu mokinį iš Ispanijos, o vėliau pati vyksiu ten trims mėnesiams. Negalėjau tuo patikėti iki tol, kol mūsų mokyklos slenksčio neperžengė trys mokinės iš Belgijos ir trys iš Ispanijos. Jau pačią pirmą dieną degiau noru kuo geriau pažinti svečius. Kadangi pas mane neapsigyveno nei vienas užsienietis, norėjau išnaudoti visas bendravimo galimybes su atvykėliais. Juk tai neįkainojama patirtis ir puikus būdas lavinti anglų kalbos žinias bei susipažinti su kita kultūra. Nors pirmomis dienomis mokinės buvo gana pasimetusios, laikui bėgant įprato prie mokyklos režimo. Joms labai pagelbėjo mūsų mokyklos mokiniai, kurie buvo labai paslaugūs, troško pažinti užsienietes. Praėjus beveik dviems mėnesiams, jos tapo mūsų bendraklasėmis ir draugėmis. Manau, jog mes tapome neblogomis draugėmis, nes dažnai kartu praleidžiame savaitgalius ir laisvalaikį: einame į miesto centrą, geriamės kavą jaukiose kavinėse, bendraujame. Jau įpusėjus mokinių viešnagei pradėdau suvokti, jog gan greit teks išsiskirti ir galbūt niekada nebesusitikti. Tai šiek tiek liūdina. Iš pradžių trys mėnesiai atrodė ilgas laiko tarpas, tačiau dabar pastebėjau, jog laikas tikrai bėga greitai. Žinoma, galbūt aš matau tik teigiamą mainų programos pusę todėl, jog man neteko priimti mokinio ir tokiu būdu pavyko išvengti kai kurių problemų, tačiau matydama, jog mano draugai, kurių šeimose gyvena po vieną mokinę, tvarkosi puikiai, suprantu, jog praradau nemenką mainų programos dalį. Taigi, pažinus ispanes ir sužinojus daugiau informacijos apie mokyklą, kurioje mokysiuos, su nekantrumu laikiu dienas, kai būsiu pakeliui į Ispaniją semtis patirties, pažinti naujus žmones ir gerai praleisti laiką.

Ugnė Didžiariekytė 11 c

Dalyvaudamas projekte susipažinau su savo benraamžiais iš Belgijos ir Ispanijos. Taip pat ir su mokiniais iš kitų klasių, dalyvaujančių šiame projekte. Tai puiku, kadangi man nuvykus į Belgiją iškart turėsiu pažįstamų žmonių. Savo svečių stengiausi supažindinti su mums įprastu kasdieniniu gyvenimu, tradicijoms, laisvalaikiu, maistu. Taip pat parodyti tai, kas man pačiam labiausiai patinka Lietuvoje: pajūrį, Druskininkus, sostinę, pramogų parkus, slidinėjimo centrą. Supažindinau ir su savo draugais. Kaip ir tikėjausi, pats sužinojau daug apie Belgiją, jos tradicijas. Stengiausi klausinėti kuo daugiau apie mokyklą, pramogas ir kt., ir lyginti šią šalį su Lietuva bei su savo aplinka. Netgi pramokau keletą žodžių olandiškai. Bendravimas su belgėm-puiki patirtis. Tačiau pažinoti tris žmones iš kitos šalies tikrai yra per mažai, kad susidaryčiau nuomonę apie visą šalį. Todėl labai laukiu, kol nuvyksiu į Belgiją ir pats viską pamatysiu. Esu tikras, kad tada galėsiu daryti išvadas ir daug daugiau ką parašyti. Džiaugiuosi taip pat, kad turiu galimybę kasdien kalbėti angliškai ir stipriai pagerėjo mano kalbėjimo įgūdžiai, išmokau ir naujų anglišku žodžių.

Vainius Augutis, 11 B

Būdama dešimtoje klasėje, jei tiksliau, baigiant ją, visiems mūsų mokyklos Europinių klasių devintokams ir dešimtokams pasitaikė galimybė sudalyvauti Comenius mainų programoje, kurioje neatsisakiau sudalyvauti ir aš pati. Užpildžius reikalingus dokumentus bei perėjus kelias savaites trukusias antrankas, sužinojau, kad aš ir septyni mano kolegos esame išrinkti dalyvauti šioje programoje. Taigi, tokia buvo mūsų mainų programos pradžia. Po trumpai trukusių vasaros atostogų mes grįžome atgal į mokyklą ir praėjus vos penkiolikai rugsėjo dienų pas mus atvažiavo ilgai lauktieji svečiai iš Belgijos bei Ispanijos. Iš pradžių gyventi su menkai pažįstamu žmogum, nuolat kalbėti anglų kalba buvo sunku. Reikėjo priprasti prie jų rutinos, derinti savo dienotvarkę su jų. Tačiau, laikui bėgant, mes visi tapom artimi ir viskas ganėtinai greitai susidėliojo į savo vietas. Tarp mūsų, programos dalyvių, sklendo tokia mintis, kad mainų programa suartina žmones. Ir tai ne tik išgalvotas juokas, bet tikra tiesa. Jeigu ne ši programa aš turbūt niekada nebūčiau susipažinusi su kai kuriais mūsų mokyklos gimnazistais ar turėjus galimybę turėti sesę iš Belgijos. Be visų šių privalumų mano šnekamoji anglų kalba gerokai pagerėjo. Niekada gyvenime turbūt neteko jos tiek vartoti ar dėkoti kiekvienai man kada nors dėčiusiai anglų kalba mokytojai už suteiktas žinias. Ir, beje, patys paprasčiausi pokalbiai atskleidžia didžiausius kultūrų skirtumus. Pavyzdžiui, prieš pora savaitių aš ir Celeste visiškai netikėtai pradėjom kalbėti apie Kalėdas ir pasirodė, jog mums, lietuviams, įprastas dvylikos patiekalų ruošimas ar mėsos nevalgymas per Kūčias, jai atrodė keisčiausias reiškinys. O, atrodo, kad abi šalys katalikiškos, abi tiki tomis pačiomis tiesomis, tačiau abi laikomės skirtingų tradicijų. Be to, ši programa suteikia galimybę išmokti kitą kalbą, mano atveju – olandų, kas man, tarp kitko, visai neblogai sekasi. Be to, Ispanijos mokinės taip pat niekada neatsisako išmokyti kažką pasakyti jų gimtąja kalba. Taip pat, kad ir kaip bebūtų keista, mainų programa padeda pažinti savo šalį. Turiu omenyje, jog norint ką nors supažindinti su savo šalimi, reikia pačiai ją pažinti. Taigi, praėjus vos keliems mėnesiams programos esu pilna išpūdžių, kurių mažyte dalimi pasidalinau čia, nors manęs dar laukia mėnesis su svečiais ir kelionė į Belgiją. Sunku pasakyti, kas manęs laukia svetimoje šalyje, bet jeigu šie keli mėnesiai praėjo taip puikiai, tai gyvenimas ten taip pat atrodo gana puikus.

Viktorija Banevičiūtė, 11 C